

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl soudcem Mgr. Janem Šmakalem ve věci

žalobce: **A. H.**, narozený X,
 státní příslušník X,
 toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
 zastoupený advokátem JUDr. Dmitrijem Rožděstvenským,
 sídlem Opletalova 1535/4, Praha,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 sídlem Nad Štolou 936/3, Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM-983/BA-BA07-BA03-Z-2025 ze dne 5. 9. 2025,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-983/BA-BA07-BA03-Z-2025 ze dne 5. 9. 2025 se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Ministerstvo vnitra je povinno zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 17 233 Kč k rukám zástupce žalobce JUDr. Dmitrije Rožděstvenského, advokáta, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce dne 29. 8. 2025 požádal o dočasnou ochranu. Protože byl veden v Schengenském

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

informačním systému (SIS) jako nežádoucí osoba, byl zadržen a následně zajištěn za účelem správního vyhoštění. Dne 4. 9. 2025 podal v zařízení pro zajištění cizinců žádost o udělení mezinárodní ochrany.

I. Řízení před žalovaným

2. Rozhodnutím ze dne 5. 9. 2025 jej žalovaný zajistil podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť dospěl k závěru, že je nebezpečí, že by žalobce mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Dobu zajištění žalovaný stanovil na 110 dnů s tím, že po této době lze předpokládat nabytí právní moci rozhodnutí o mezinárodní ochraně.
3. Podle žalovaného je žalobce evidován v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 20. 8. 2027 a zadávajícím státem je Slovinsko, kde byl žalobce ve vězení 10 měsíců za převádění uprchlíků ze Sýrie do Německa. Po propuštění dne 20. 8. 2025 jel autobusem do Chorvatska a následně dne 21. 8. 2025 přicestoval vlakem přes Maďarsko do České republiky. Na území členských států Evropské unie nicméně pobývá od roku 2019. Do České republiky poprvé přicestoval dne 26. 11. 2022. V České republice měl udělenou dočasnou ochranu, tam mu ale zanikla ke dni 11. 5. 2025. Žalobce tedy v České republice není nikde hlášen k pobytu. Nemá žádné finanční prostředky, které si ani není schopen legální cestou obstarat. Nelze tedy očekávat, že by byl dostupný pro účely pobytových kontrol nebo že by plnil povinnost hlásit se na policii. Povinnost setrvat v pobytovém zařízení otevřeného typu by neuposlechl, což lze dovodit z jeho předchozího protiprávního jednání.
4. Podle žalovaného tedy žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až v reakci na zajištění ze strany policie a hrozbu nuceného návratu do vlasti, jinak by pro to neměl důvod. Možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu žalovaný vyloučil právě pro předpokládatelný nedostatek spolupráce žalobce se státními orgány.

II. Řízení před soudem

5. Proti rozhodnutí žalovaného o zajištění žalobce brojil žalobou. V ní namítl, že do ČR dorazil ihned po propuštění ze slovinského vězení s cílem požádat o vízum dočasné ochrany, obnovit podnikání a pobývat legálně. Žádost o dočasnou ochranu podal 29. 8. 2025, přičemž byl následně zadržen kvůli záznamu v SIS. Nevěděl o zákazu vstupu na území celé EU, domníval se, že platí pouze pro území Slovinska. Závěr o účelovosti žádosti je proto nedostatečný a nesprávný. Dále uvedl, že má důvodný strach z návratu na Ukrajinu kvůli povinné mobilizaci a válečné situaci.
6. Žalobce navrhl, aby soud vyžádal podrobnosti k záznamu v SIS a rozhodnutí slovinských orgánů. K důkazu předložil také doklady o možném ubytování.
7. Žalovaný považoval žalobu za nedůvodnou. Žalobce požádal o ochranu až po zajištění policií, nemá vazby na ČR, není kontaktní a nelze očekávat jeho součinnost. Zvláštní opatření byla vyloučena pro nedostatek důvěryhodnosti. Délka zajištění byla stanovena individuálně a odpovídá předpokládané délce řízení.

Ústní jednání

8. Při ústním jednání soud provedl důkaz žádosti žalobce o dočasnou ochranu. Z ní zjistil, že žalobce skutečně požádal o dočasnou ochranu dne 29. 8. 2025. Z výpisu evidence cizinců s povoleným pobytem v ČR (čl. 28 správního spisu) pak plyne, že žalobci bylo dříve

přiznáno povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany do dne 11. 5. 2025.

9. Dále pak soud provedl důkazy nájemními smlouvami pro případ, že by v řízení bylo třeba hodnotit možné uplatnění mírnějších opatření, než je zajištění. To nakonec nebylo třeba, protože ve věci bylo možné rozhodnout již na základě posouzení právní otázky neúčelnosti zajištění. Z předložených smluv tedy soud neučinil žádná skutková zjištění podstatná pro rozhodnutí věci.
10. K otázce existence účinných mírnějších opatření žalobce navrhoval také provedení svědecké a účastnické výpovědi. Tyto důkazy však nebylo třeba provádět, protože k stejné otázce byly provedeny nájemní smlouvy. Zároveň platí uvedené výše: z průběhu řízení a ústního jednání vyplynulo, že věc lze plně posoudit na základě jiné právní otázky. Tyto důkazy tedy obecně vzato nadbytečné ve vztahu k jiným důkazům, a ve vztahu ke konečnému posouzení věci pak i mimoběžné.
11. Dále soud neprováděl dokazování k obsahu databáze SIS, tím méně k její správnosti. Z výpisu na č. l. 29 správního spisu je jasné, že na žalobce se vztahuje odepření vstupu pro všechny členské státy EU. Žalobce nepředložil žádný, ani částečný důkaz o nesprávnosti tohoto záznamu; za správnost tohoto záznamu odpovídá Slovinsko a jen Slovinsko je oprávněné tento záznam případně opravit. Za toho stavu soud neměl důvod se správností záznamu zabývat (srov. čl. 44 nařízení Evropského parlamentu a Rady 2018/1861; k možnosti ochrany proti nesprávnému záznamu přiměřeně rozsudek NSS č. j. 1 Aps 15/2013-33 ze dne 25. 6. 2014, č. 3088/2014 Sb. NSS). Rozsudek NSS č. j. 5 Azs 273/2023-27 ze dne 1. 4. 2025, č. 4683/2025 Sb. NSS, v obdobné souvislosti uvažuje o (absenci) materiální publicity databáze – to je ovšem po posouzení irelevantní, protože princip materiální publicity chrání dobrou víru třetích osob jednajících s důvěrou ve správnost zápisu. Státní orgány ovšem nejsou *třetí osoby*, neprovádí *soukromoprávní jednání*, a *nemají dobrou víru*, která by byla hodna ochrany. Otázka materiální publicity je tedy v této souvislosti mimoběžná s podstatou problému.
12. Soud při jednání upozornil účastníky na to, že za významnou otázku považuje především účelnost zajištění za situace, kdy lze pochybovat o reálné proveditelnosti zajištění žalobce na Ukrajinu. Žalobce setrval na svém postoji, že pro zajištění nebyly vůbec splněny podmínky; souhlasil nicméně s tím, že vyhoštění není reálné a nemůže být zajištěn jen proto, že někdy válka skončí. Žalovaný oproti tomu zdůraznil, že proveditelnost vyhoštění se hodnotí v jiných řízeních a při zajišťování není pro toto hodnocení místo.

III. Procesní úvahy soudu

Rozsah přezkumu

13. Podle závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid ze dne 8. 11. 2022 se krajský soud nemůže omezit na přezkum zákonnosti rozhodnutí o zajištění v mezích žalobních bodů. Musí přihlížet i k vadám a nezákonnostem rozhodnutí, které zjistí sám, bez ohledu na námitky uplatněné žalobcem.
14. Těmto závěrům Soudního dvora je třeba rozumět v tom smyslu, že krajský soud není vázán žalobními body (výjimka z § 75 odst. 2 s. ř. s.) a nad jejich rámec zohlední skutkové a právní otázky, které v řízení *vyšly najevo*. To jsou otázky, které vyplynuly z obsahu spisu, popřípadě z průběhu řízení, byť třeba na základě aktivity soudu. Oproti tomu soud není oprávněn bez omezení vyhledávat a ověřovat každý možný důvod nezákonnosti a verifikovat každou jednotlivou rozhodnou otázku. Přezkumná povaha řízení a zásadní uplatnění projednací zásady vyplývající z použitelného vnitrostátního práva stále (ještě)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

odpovídají požadavkům Soudního dvora.

15. Krajský soud v Plzni tedy souhlasí se závěry Krajského soudu v Brně vyjádřenými v rozsudku č. j. 34 Az 36/2022-32 ze dne 21. 11. 2022, č. 4439/2023 Sb. NSS *po jejich doplnění o podstatné hledisko*: správní soud je oprávněn, resp. povinen identifikovat případné další nezákonnosti zajištění cizince, *pokud v řízení vyjdou najevo*.
16. Otázkou, která zjevně v řízení vyšla najevo, byla otázka účelnosti zajištění žalobce za situace, kdy *a priori* nelze předpokládat, že bude fakticky vyhoštěn do země původu.

IV. Posouzení věci

17. Žaloba je důvodná. Ve věci sice byly formálně dány důvody se domnívat, že žalobce podal svou žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a že mírnější opatření nebudou účinná. V poměrech souzeného případu však nebyl důvod se domnívat, že vyhoštění žalobce je reálné. Za toho stavu zajištění nemohlo plnit svůj účel zajistit přítomnost žalobce právě pro výkon vyhoštění.
18. Žalovaný zajistil žalobce podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona azylu. Podle tohoto ustanovení může Ministerstvo vnitra v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.

Podání žádosti o mezinárodní ochranu

19. První podmínkou zajištění žalobce bylo podání žádosti o mezinárodní ochranu. Její podání nebylo ve věci sporné, účastníci se na jejím podání shodli. Jen na okraj tedy soud podotýká, že tato formulářová žádost a jí předcházející poučení policie jsou v zásadě stejné jako žádost, kterou Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 5 Azs 419/2019-49 ze dne 8. 2. 2021 označil jako listinu, z níž neplyne projev vůle cizince hledat v ČR ochranu.

Podání žádosti pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění

20. Druhou podmínkou je existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
21. Pro naplnění důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu postačí zjištění, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána *pouze* s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, nebo je pozdržet (k významu slova „pouze“ srov. rozsudky KS v Plzni č. j. 17 A 121/2019-74 ze dne 24. 7. 2019, odst. 26–27; č. j. 35 A 27/2024-25 ze dne 5. 9. 2024, odst. 13–14): skutečnost, že žadatel uvádí skutečnosti, které mohou být při meritorním posouzení shledány azylově relevantními, zajištění nevylučuje. Vážně míněná žádost o mezinárodní ochranu podaná v zajištění zůstává „pouze“ účelovou, jestliže z okolností případu (např. dosavadní jednání cizince, délka pobytu na území, osobní poměry apod.) plyne motivace žadatele vyhnout se správnímu vyhoštění (srov. rozsudky NSS č. j. 10 Azs 284/2016-35 ze dne 15. 2. 2017 a č. j. 4 Azs 9/2017-31 ze dne 28. 2. 2017). S přihlédnutím ke znění čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU je tedy nezbytné, aby žádost o mezinárodní ochranu měla účel mařit vyhoštění a představovala tak zneužití práva, nikoliv jeho využití (ke zneužití práva jako podmínce zajištění srov. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017 nebo stanovisko generálního advokáta Soudního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

dvora Evropské unie ve věci C-534/11 Arslan).

22. Dobrověrné podání žádosti o mezinárodní ochranu po zajištění sleduje dva propojené účely: žadatel se brání nucenému opuštění státu jako průvodní jev toho, že zde především hledá mezinárodní ochranu. O zneužití práva je možné uvažovat v situaci opačné, tedy pokud by žadatel usiloval o mezinárodní ochranu pouze za účelem mařit vyhoštění (a nestál o mezinárodní ochranu, případně věděl, že její podmínky nesplňuje), nebo pokud by účel mařit představoval hlavní účel žádosti (žadatel chce vyhoštění zdržet a zároveň spoléhá se na to, že mu mezinárodní ochrana může být i poskytnuta). Skutečnost, že žadatel mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, je v takových případech jedním z možných znaků účelovosti, bez dalšího ji však neprokazuje [srov. opět čl. 8 odst. 3 písm. d) směrnice Rady 2013/33/EU].
23. V poměrech souzené věci to znamená, že si žalovaný měl učinit konkrétními skutečnostmi podložený závěr, zda existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce svou žádost podal toliko s účelem mařit vyhoštění.
24. To žalovaný dovodil na základě toho, že se žalobce nacházel na území neoprávněně. O mezinárodní ochranu požádal až poté, co vyšla najevo neoprávněnost jeho pobytu a co byl zajištěn. Před orgánem policie uvedl, že mu s výjimkou války nic nebrání v návratu na Ukrajinu. *Prima facie* tedy žalobce netvrdil žádný azylově relevantní důvod [možnou kvalifikaci vážné újmy z důvodu nerozlišujícího násilí v ozbrojeném konfliktu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu soud ponechává stranou, protože žalobce takto svou argumentaci fakticky nevedl].
25. Žalobce tedy žádost o mezinárodní ochranu podal až po zajištění, přičemž z průběhu správního řízení nevyplynul žádný důvod, proč by tak nemohl učinit dříve. Žalobce původně neměl v úmyslu hledat v České republice mezinárodní ochranu a učinil tak až poté, co byl zajištěn za účelem hrozícího vyhoštění.
26. Tato zjištění poskytují dostatečnou a konkrétní oporu pro oprávněnou domněnku žalovaného, že hlavním a nejspíš i jediným účelem žádosti žalobce bylo vyhnout se nucenému výkonu vyhoštění, nebo je alespoň ztížit (nešlo ovšem o hrozbu aktuální srov. níže). Jde ostatně o typické důvody odůvodňující rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
27. Soud nepřehlédl, že žalobce požádal o *mezinárodní ochranu* až v návaznosti na to, že byl zajištěn při podávání žádosti o *dočasnou ochranu*. Bylo by proto možné uvažovat o tom, že jeho žádost o mezinárodní ochranu není „účelová“, protože žalobce vážně mínil svou žádost o dočasnou ochranu. V tomto ohledu však soud nesdílí náhled, že věci dočasné ochrany jsou zároveň nutně i věcmi mezinárodní ochrany *largo sensu* jen pro jejich společnou regulaci v čl. 78 Smlouvy o fungování EU (srov. rozsudek NSS č. j. 10 As 290/2022-30 ze dne 2. 2. 2023, č. 4451/2023 Sb. NSS; proti jeho zobecňování srov. rozsudek NS č. j. 5 Azs 39/2023-24 ze dne 18. 8. 2023, č. 4515/2023 Sb. NSS).
28. Předně soud pochybuje o tom, že lze metodologicky korektně z čl. 78 Smlouvy o fungování EU dovodit možnost směšování povahou příbuzných, nicméně obsahově odlišných institutů regulovaných v různých předpisech sekundárního práva. Podstatné nicméně je, že právní úprava zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má základ v čl. 8 odst. 3 písm. d) tzv. přijímací směrnice 2013/33/EU. Tato směrnice, která *stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu*, vcelku nepochybně rozumí mezinárodní ochranu *právě* mezinárodní ochranu, nikoliv ochranu dočasnou, které je

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

regulována jinou směrnicí Rady 2001/55/ES.

29. Řízení o dočasné ochraně a mezinárodní ochraně jsou ostatně svou povahou odlišná. Dočasná ochrana byla zavedena právě proto, že masový příliv osob z válečných oblastí není vhodné řešit v individualizovaném řízení o mezinárodní ochraně. Žádost žalobce o mezinárodní ochranu za stavu, kdy ve skutečnosti o mezinárodní ochranu nestojí a nesplňuje její podmínky, jde přímo proti smyslu těchto odlišných institutů.
30. Z toho soud činí závěr, že je v zásadě možné zajištění žalobce na základě § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, potažmo čl. 8 odst. 3 písm. d) přijímací směrnice, pokud je jeho žádost o mezinárodní ochranu pouze „účelová“, a to i jen ve vztahu mezinárodní ochrany a ochrany dočasné. Případný nárok na dočasnou ochranu v režimu jiného předpisu, nemění nic na účelovosti žádosti o mezinárodní ochranu v režimu přijímací směrnice. Tento případný nárok je třeba řešit až při následných krocích při úvaze o naplnění účelu zajištění.

Neúčelnost zajištění při absenci reálné hrozby vyhoštění

31. Výše soud konstatoval formální naplnění podmínek existence oprávněných důvodů se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění. S ohledem na ukrajinskou státní příslušnost žalobce je však tento závěr upravit v tom smyslu, že v souzeném případě není hrozba vyhoštění žalobce aktuální.
32. Žalovaný při ústním jednání v zásadě správně podotkl, že v samotném v řízení o zajištění nebude žalobce vyhošťován (to je předmětem jiných řízení), takže není mnoho důvodů při zajišťování uvažovat nad tím, do jaké míry bude ono hrozící vyhoštění proveditelné. Tento náhled by patrně bylo možné přijmout ve vztahu k běžným případům zajištění, kde skutečně není věcně ani procesně prostor blíže předjímat proveditelnost vyhoštění.
33. Provedení vyhoštění je nicméně hlavní účel sledovaný zajištěním cizince (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 7 As 79/2010-150 ze dne 23. 11. 2011, č. 2524/2012 Sb. NSS). To je zjevné ve vztahu k zajištění podle zákona o pobytu cizinců, nicméně platí to i obecně. Obecné závěry týkající se zajištění jako prostředku *ultima ratio* se proto uplatní ať v režimu zákona o pobytu cizinců či zákona o azylu (srov. rozsudek NSS č. j. 9 Azs 41/2019-27 ze dne 11. 7. 2019, odst. 24). Potřebu hodnotit proveditelnost vyhoštění i ve vztahu k zajištění podle § 46a zákona o azylu zmiňují např. rozsudky Krajského soudu v Praze č. j. 57 A 6/2023-18 ze dne 16. 10. 2023, odst. 20; č. j. 49 A 3/2023-13 ze dne 10. 8. 2023, odst. 38.
34. Omezení osobní svobody v nyní souzeném případě má *zajišťovací povahu*, nikoliv pořádkovou či trestní povahu: účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu není pouze zabezpečit jeho účast v řízení o mezinárodní ochraně, ale *především zabezpečit jeho dostupnost pro výkon rozhodnutí o vyhoštění* pro případ, že by se toto rozhodnutí stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně (srov. např. rozsudek NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48 ze dne 28. 6. 2017).
35. Není proto možné ignorovat situace, kdy hrozba vyhoštění již od počátku není reálná, a to bez ohledu na výsledek řízení o mezinárodní ochraně. V takovém případě nelze cizince zajistit „pro pořádek“ a vyčkávat až 180 dnů, co se stane. Pokud je vyhoštění *a priori* vyloučeno, nelze je považovat za *hrozící* ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Zajištění nemůže plnit svůj *zajišťovací* účel a bylo by svévolné.

36. Nyní souzení případ je přesně takový: ve vztahu k žalobci lze bez dalšího a již od počátku pochybovat o tom, že by mohl být vyhoštěn. Žalobce má *prima facie* obecný nárok na dočasnou ochranu i nárok na specifické povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, protože žalobce v minulosti dočasnou ochranu v ČR požíval (podmínky tedy byly v minulosti splněny, zatím nelze předjímat, zda se na něj uplatní vylučovací klauzule podle čl. 28 směrnice o dočasné ochraně z důvodu odsouzení na Slovinsku). I bez toho pak obecně platí, že ukrajinští občané nejsou vyhošťováni na Ukrajinu.
37. Ve vztahu k samotnému rozhodování o navrácení (vyhoštění) je totiž jasně judikováno, že ani nelze přijmout rozhodnutí o navrácení státního příslušníka třetí země, pokud je prokázáno, že jeho vyhoštění do země, do níž má být navrácen, je na základě zásady nenavrácení vyloučeno *na dobu neurčitou* (srov. rozsudek SD EU ve věci C-663/21 BFA ze dne 6. 7. 2023). Pokud takové rozhodnutí již bylo přijato, nelze je vykonat.
38. To zpravidla bude zahrnovat i ty případy, kdy návrat cizince do země původu není možný z důvodu probíhajícího mezinárodního konfliktu. V takové situaci totiž lze jen stěží odhadnout, v jakém časovém horizontu by se mohl cizinec do země původu vrátit (srov. rozsudek KS v Brně č. j. 34 A 2/2025-39 ze dne 29. 5. 2025). Přímo ve vztahu k Ukrajině pak správní soudy dosud konstantně uvádí, že bezpečnostní situace na Ukrajině představuje v současné době překážku vycestování státních příslušníků Ukrajiny, a to dokonce i v případech, kdy jim bylo uloženo správní vyhoštění. Státní příslušníci Ukrajiny se s ohledem na probíhající válečný konflikt na Ukrajinu nenavrací (srov. usnesení NSS č. j. 8 Azs 189/2024-69 ze dne 11. 2. 2025 a tam citovanou judikaturu).
39. Za toho stavu tedy žalobce sice formálně naplnil podmínky pro zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, ale tento zajišťovací institut nemůže vést k naplnění svého účelu: je od počátku jasné, že žalobce v dohledné době nemůže být vyhoštěn na Ukrajinu. Provedení vyhoštění tedy vůbec nebylo reálné a zajištění bez tohoto účelu zcela postrádá svůj smysl.

Neúčinnost zvláštních opatření

40. Další žalobní námitky směřovaly proti neuplatnění zvláštních opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu. Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
41. Napadené rozhodnutí je v tomto ohledu přezkoumatelné, neboť obsahuje srozumitelné a dostatečné důvody pro závěr o nezbytnosti zajištění žalobce. Ve vztahu k tomu soud pouze stručně konstatuje, že žalobce při prvotním kontaktu s policií nebyl schopen popsat, kde se na území ČR přesně zdržuje. Jeho odpovědi byly neurčité a v kombinaci s jeho nelegálním pobytem i předchozí trestnou činností na Slovinsku zavdávaly pochybnost o tom, zda žalobce bude ochoten spolupracovat se státními orgány.
42. Za toho stavu žalovaný nepochybil, když konstatoval předpokládanou neúčinnost mírnějších opatření. V obecné rovině jsou jeho úvahy souladné s tím, co správní soudy judikují setrvale (srov. např. rozsudky NSS č. j. 1 Azs 349/2016-48, č. j. 1 Azs 119/2018-28 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 126/2018-33 ze dne 7. 2. 2019, č. j. 4 Azs 105/2017-24 ze dne 14. 7. 2017).
43. V průběhu řízení před soudem žalobce předložil důkazy o možném ubytování a dále navrhl důkaz svědeckou a účastnickou výpovědí. Těmi chtěl prokázat, že jeho neurčité

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

vyjadřování vůči policii bylo dáno spíše jeho překvapením ze zadržení a nepřipraveností než snahou mařit spolupráci.

44. K tomu soud uvádí, že tuto dílem skutkovou otázku nebylo třeba řešit, protože rozhodnutí soudu bylo možné založit na jiných právních a skutkových otázkách. Proto lze jen obecně uvést, že argumentace žalobce představuje potenciální změnu poměrů, která by – oproti stavu v době zajištění mohly – mohla odůvodnit propuštění žalobce za zajištění. Pro posouzení věci to však nebylo třeba zjišťovat a hodnotit v podrobnostech.

V. Závěr

45. Z uvedených důvodů soud k závěru, že formálně byla dána řada důvodů pro zajištění žalobce § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Základním předpokladem zajištění je však jeho účelnost. Žalobce nemůže být v dohledné navrácen na Ukrajinu, omezení jeho osobní svobody tak neplní svůj základní, zajišťovací účel. To bylo od počátku zřejmé.
46. Z toho důvodu je rozhodnutí žalovaného nezákonné. Soud je proto zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1, 4. s. ř. s.). Povaha zrušeného rozhodnutí a právní úprava postupu žalovaného však nepřipouští, že by mělo být vedeno nějaké další řízení. Žalobce proto musí být ze zajištění bezodkladně propuštěn [§ 46a odst. 13 písm. c) zákona o azylu].
47. Procesně úspěšný žalobce měl vůči žalovanému plný úspěch a náleží mu proto plná náhrada nákladů řízení (§ 60 odst. 1 věta první s. ř. s.).
48. Ta se skládá z odměny advokáta za 3 úkony právní služby po 4 620 Kč podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a účast na jednání) a paušální náhrady hotových výdajů po 450 Kč za každý výše uvedený úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), náhrady cestovních výdajů ve výši 1 423 Kč (192 km s průměrnou spotřebou pohonné hmoty 4,6 l/100 km, cenou motorové nafty 34,70 Kč l a amortizací 5,80 Kč/km, tj. celkovými náklady na 1 km ve výši cca 7,39 Kč km) podle § 13 odst. 5 advokátního tarifu a náhrady za promeškaný čas ve výši 600 Kč za čtyři promeškané půlhodiny na cestě z Prahy do Plzně a zpět [§ 14 odst. 1 písm. a), odst. 3 advokátního tarifu]. Žalovaný je tedy povinen nahradit žalobci náklady řízení v celkové výši 17 233 Kč k rukám jeho zástupce dr. Dmitrije Rožděstvenského do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu do dvou týdnů od jeho doručení. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 26. září 2025

Mgr. Jan Šmakal v.r.
soudce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.